

Recensie: Hellogoodbye****

CC Schoten
dinsdag 5 december 2017



foto © Koen Broos

Recensie:

In hun bejubeld stuk 'Beckett Boulevard' zocht de Koe nog het midden op, in 'Hellogoodbye' naar het nummer van The Beatles probeert ze dat net te ontlopen. Mensen die aankomen vertrekken en mensen die vertrekken komen aan. Wanneer zit je nog in de begroetingsfase, wanneer in de afscheidsfase? Daarmee speelt dit absurd theaterstuk dat de geestige (en kleine) kantjes van het menselijk gedrag te kijk zet. Wie heeft er immers nog nooit op een feestje meegemaakt dat iemand afscheid neemt maar uiteindelijk toch blijft hangen? De Koe ontwijkt het midden, het nieuwe centrum en laat Natali Broods, Sien Eggers, Ans Van den Eede, Tanya Zabarylo, Willem De Wolf, Peter Van den Eede, Michael Vergauwen en Mats Vandroogenbroeck 35 personages spelen. De meeste mag Sien Eggers "ook in deze productie blinkt ze alweer uit" voor haar rekening nemen.

Het is Sien die al bij de start van de voorstelling graag de zaak voor bekeken houdt wanneer ze stelt 'Ik zou precies al willen weggaan.' Ze vraagt naar de uitgang en of er iemand haar niet daarnaar wil begeleiden. Uiteindelijk blijft ze toch. George (gespeeld door Michael Vergauwen bij de start) en Fanny hebben via Betsy verschillende gasten uitgenodigd voor wat een culturele dag moet worden. Er is ook een programma, maar de programmablaadjes zijn kennelijk schaars, wat een sneer is naar het (socio-) culturele wereldje waar sommige basics gewoon ontbreken of er onvoldoende voorzien wordt. Later in de voorstelling doet De Koe dat nog eens dunnetjes over door met aanwezigheidslijsten op de proppen te komen terwijl die lijsten niet volledig zijn en het dus onbegonnen werk is om bij aankomst en bij vertrek een kruisje te zetten voor de personages. Qua zelfrelativering kan die quote 'We zijn hier niet allemaal voor het culturele programma gekomen.' ook wel tellen.

George neemt vervroegd afscheid van zijn functie als districtsraadsvoorzitter en daarom verzamelt ie nog een keer zijn sympathisanten rondom zich. Hij maakt plaats voor een nieuwe die uiteindelijk een oude vrouw van 80 jaar blijkt. Hier speelt de Koe met de tegenstelling nieuw-oud waarbij eigenlijk iedereen ondertussen zou moeten weten met de vintage & nostalgietrends in het achterhoofd dat oud het nieuwe nieuw is. Probleem is echter dat sommige mensen verkleed zijn alsof het een verkleed bal is op dit afscheidsfeest. Er is dus een foutje geslopen in de uitnodiging. Nog erger is dat er diezelfde avond ook effectief elders een verkleed bal doorgaat wat helemaal voor verwarring (en de matige publieksopkomst) kan zorgen.

De Koe gaat voor herhaling en dat kondigt zich al aan bij de begintonen van Vivaldi's Spring (uit de 4 Seasons). Het absurde zit 'm hier in scènes of stukken tekst die we meerdere keren horen tijdens het honderd pagina's tellende script dat op de planken goed is voor 2 uur theater. We zien de acteurs tijdens een filmpje daar ook over spreken, of het niet samengevat kan worden of zo, gebalder gebracht. Het antwoord is neen volgens ons, omdat de humor en het absurde nu eenmaal in de lengte van de voorstelling, de herhaling én het banale van alledag zit. Het herkenbare ook van mensen die op feestjes of meetings allerhande constant in herhaling vallen. Zo teaset Tanya Zabarylo als Fanny haar gasten constant dat er taart is én soep waardoor Siens personage zal blijven. Tijdens het feestje horen we onder andere 'Let's Groove' van Earth, Wind & Fire uit 1981.

Peter Van den Eede zien we dan weer sukkelen met een koffer die een uitschuifbaar handvat heeft en maar niet wil inschuiven. Hij doet alsof hij daarbij zijn hand bezeert

terwijl hij niet veel later met absurde filosofie afkomt over invulling geven aan een noodzaak van een mogelijkheid. Ans Van den Eedes personage wordt bestempeld als fertiliteitsspecialiste. Ze is ook in het echt zwanger. Een actrice stelt dan weer dat ze soms tijd nodig heeft om een mening te vormen en ze soms zo'n genuanceerde mening heeft dat niemand er nog een mening in ziet. Ondertussen hebben de acteurs op het decor dat een wit doek is dat omhoog helt, een draad met tl lampen en een koord met kledij op, alsof het een wasdraad is, op de plankenvloer rietjes en plastic bekertjes gegooid die om de zoveel tijd een snerpend krakend geluid maken wanneer ze daarover stappen. Een aanklacht tegen onze wegwerpcultuur lijkt dit wel.

Andere maatschappijkritiek uiten ze aan het adres van beleidsmakers. Zo moeten het circulatieplannen van enkele steden en de knip van de Leien eraan geloven in deze voorstelling alsook die doodoener van een ijsbreker: 'Hebt u het goed gevonden?' In de finale zien we Sien Eggers als beleidsmaker absurde theorieën uiten waarom zij het wél makkelijk gevonden heeft en al de rest moeite had om er te geraken. Dan krijgen we te horen dat alles afhangt van de interpretatie van het circulatieplan, plaats en beleving inwisselbare begrippen zijn, tot de uitspraak 'We zijn ons eigen centrum' waarin het personage dat Willem De Wolf neerzet dan weer verkeerdelijk een multicultureel statement in ziet waar ie lovend en zweverig over gaat zijn.

De gouverneur kan niet naar het afscheidsfeest van de districtsraadvoorzitter komen, laat een taart aanrukken en laat een telegram overbrengen die tot twee keer toe gelezen wordt, de tweede keer wat trager om uiteindelijk vast te stellen dat de boodschap dezelfde blijft. De trilfunctie van Fanny's smartphone zet Tanya Zabarylo dan weer aan het buikdansen. Het moet gezegd, ook al blijven we dit najaar op onze buikdanshonger zitten omdat Shakira haar optreden in het Sportpaleis heeft uitgesteld, de heupen van deze Vlaamse met Gentse roots liegen niet â€

Geruchten over een ondergronds lek of gat worden steeds groter en een toren waarvan de fundamenten nog maar pas gegoten zijn, lijkt al gebouwd nog voor men het moet bezoeken. Het gezelschap weet ook dat die straks het nieuwe centrum zal vormen. Of hoe ze zichzelf torenhoge verwachtingen aanmeten voor iets wat mogelijks een tunnel is, uiteindelijk kan je een tunnel ook zien als een horizontale toren â€ Het brengt Peter Van den Eede bij een absurd letterlijk of figuurlijk interpreteerbaar: 'Wat met die mensen die we niet kunnen zien? Zitten die onder ons?' om niet veel later zich af te vragen of en in welke mate de mensen achter de schermen betrokken moeten worden in een dankwoord. 'Mensen op de achtergrond hebben geen achtergrond over wat zich op de voorgrond bevindt.' Ook het accelerationisme wordt in zijn blootje gezet door een spreker die te laat komt door een treinvertraging â€ De Koe is actueler dan ooit dus â€ waarbij tevens gesteld wordt dat de toekomst bijna tot het verleden behoort.

< Bert Hertogs >